

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ (2017)

Τὴν Κυριακὴν, 29^η Μαΐου, ἡμέραν μνήμης τῆς ἁγίας μάρτυρος Θεοδοσίας τῆς Παρθένου, συμφώνως πρὸς τὸν ἀκίνητον κύκλον ἑορτῶν καὶ ἡμέραν μνήμης τῆς πτώσεως τῆς Πόλεως καὶ 11^η Ἰουνίου, ἑορτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου, συμφώνως πρὸς τὸν κινητὸν κύκλον τῶν ἑορτῶν τοῦ Πεντηκοσταρίου ἢ ἑορτὴ τῶν Ἁγίων Πάντων, καρποῦ τῆς ἐπινεύσεως τοῦ Παρακλητοῦ Πνεύματος, εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σεϊδανάγιας παρεκκλήσιον αὐτῶν.

Τῆς πανηγυρικῆς θείας Λειτουργίας ταύτης προέστη ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ. Ὑσυχίος, ὁ ὁποῖος καὶ ἐκήρυξε εἰς τοὺς πληρώσαντας τὸ παρεκκλήσιον πιστοὺς τὸν θεῖον λόγον ἑλληνιστί ὥς ἔπεται:

Με τὴν Κυριακὴ τῶν Ἀγίων Πάντων, κατακλείεται ὁ κινητὸς κύκλος τῶν εορτῶν, ποὺ ἀρχίσε ἀπὸ τὴν Κυριακὴ τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου. Στὸ κατανυκτικὸ Τριῶδιον καὶ στὸ χαρμόσυνο Πεντηκοστάριον μᾶς παρουσίασε ἡ Εκκλησία ὅλο τὸ ἔργο τῆς θείας Οἰκονομίας, με κέντρο τὴν μεγάλην εορτὴν τοῦ Πάσχα. Εἶδαμε τὴν πτῶσιν τῶν πρωτοπλάστων καὶ τὴν ἀνόρθωσιν τοῦ γένους μας διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Χαιρετίσαμε τὴν ἔλευσιν τοῦ Παρακλητοῦ στὸν κόσμον καὶ πανηγυρίσαμε τὴν γέννησιν τοῦ νέου λαοῦ τοῦ Θεοῦ, τὸν ἐγκαινισμόν καὶ τὴν ἐκχύσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, «ἐπὶ πάσαν σάρκα».

Σε στενὸν σύνδεσμον με τὴν εορτὴν αὕτη εὐρίσκεται ἡ παρούσα εορτὴ, ἡ σφραγὶς καὶ τὸ τέλος τῆς μεγάλης εορταστικῆς περιόδου. Ἔρχεται δηλαδὴ ὡς ἀπόδειξις τοῦ ἔργου τῆς Εκκλησίας, τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὸν κόσμον. Γιατὶ μᾶς παρουσιάζει τοὺς καρποὺς τῆς σπορᾶς ἐκείνης, τὸ θερισμὸν τῶν λευκῶν χωρῶν ποὺ ἐστάλησαν νὰ θερίσουν οἱ ἀπόστολοι. Καὶ ὅπως παρατηρεῖ πολὺ ὠραία ὁ Νικηφόρος Ξανθόπουλος στὸ συναξάριον τῆς ἡμέρας: οἱ θειότατοι Πατέρες ἐθέσπισαν τὴν εορτὴν αὕτη μετὰ τὴν κάθοδον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γιὰ νὰ δείξουν ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διὰ τῶν ἀποστόλων ἐπέτυχεν νὰ ἁγιάσῃ καὶ νὰ σοφίσῃ τὸ ἀνθρώπινον φύραμα καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ τοὺς ἀνθρώπους στὴν θέσιν τῶν ἀγγέλων διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἴτε με τὴν προσφορὰν τοῦ μαρτυρικοῦ αἵματος, εἴτε με τὴν ἐνάρετον πολιτείαν καὶ διαγωγὴν τῶν. Καὶ ἔργο υπερφυσικὸ διαπράττεται. Κατεβαίνει τὸ Πνεῦμα, ὁ Θεός, καὶ ἀνεβαίνει ὁ χυρὸς, ὁ ἄνθρωπος. Ἀνεβάζει ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ τὴν θεωθεῖσαν σάρκα καὶ ἔλκει μαζὶ τῆς καὶ ἐκείνους ποὺ θέλουν νὰ πράξουν ἔργα συνδιαλλαγῆς με τὸν Θεόν. Οἱ πρὶν ἀποξενωμένοι ἀπὸ τὸν Θεόν, ἐνώνονται με τὸν Θεόν καὶ γίνονται φίλοι τοῦ. Τὰ ἔθνη προσφέρουν τὴν ἀπαρχὴν τῶν, τοὺς Ἁγίους Πάντας.

Ἀλλὰ καὶ δεῦτερος λόγος προεκάλεσε τὴν σύστασιν τῆς συλλογικῆς αὐτῆς εορτῆς. Πολλοὶ Ἅγιοι εἶναι γνωστοὶ καὶ τιμῶνται με εορτέας καὶ πανηγύρεις ἀπὸ τὴν Εκκλησίαν. Καὶ σε πολλοὺς ὅμως ἄλλους ἐσκήνωσε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καὶ τοὺς καθηγίασεν. Ἐμείναν ὅμως ἄγνωστοι καὶ ἀφανεῖς. Αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς ἀγνώστους τῆς Ἁγίας τιμᾶ σήμερον ἡ Εκκλησία, ὅσους «κατὰ Χριστὸν ἐπολιτεύσαντο ἐν Ἰνδοῖς καὶ Αἰγυπτίοις καὶ Ἀραβίᾳ καὶ Μεσοποταμίᾳ τε καὶ Φρυγίᾳ καὶ τοῖς ἀνωθεν τοῦ Εὐξείνου ἕτι δε καὶ ἐν πάσῃ τῇ Εσπερίᾳ ἄχρι καὶ αὐτῶν τῶν Βρεταννικῶν νήσων, ἀπλῶς εἰπεῖν, ἐν Ἀνατολῇ καὶ Δύσει».

Και ένας τρίτος λόγος προβάλλεται από τον συναξαριστή. Όλοι οι Άγιοι, όσοι χωριστά τιμώνται, θα ήταν επιβεβλημένο να συναθροισθούν σε μία κοινή εορτή, για να δειχθεί με αυτόν τον τρόπο, ότι όλοι μαζί για έναν Χριστό αγωνίσθηκαν, σε ένα κοινό στάδιο, το στάδιο της Χριστιανικής αρετής έτρεξαν, ενός θεού δούλοι ήσαν και από αυτόν αξίως έλαβαν τους στεφάνους της νίκης. Για να είναι έτσι η κοινή εορτή κοινή παρόρμησις στους πιστούς, που πιστεύουν στον ίδιο Χριστό και είναι δούλοι του ιδίου θεού και αγωνίζονται όπως και όλοι εκείνοι στον στίβο του αθλήματος της κατά Χριστόν πολιτείας. Παρόρμησις, αλλά και βεβαία ελπίς ότι την δόξα εκείνων θα κατακτήσουν και οι σημερινοί αγωνισταί και στον χορό εκείνων θα συναριθμηθούν και εκείνοι, που βαστάζουν σήμερα «το βάρος και τον καύσωνα» (Ματ. 20:12). Ότι η εορτή αυτή θα είναι αύριο και δική μας εορτή, όταν η χάρις του θεού ευδοκήσει να μας καλέσει στον μακάριο κόσμο της θριαμβευούσης στον ουρανό Εκκλησίας. Γιατί με την ελπίδα αυτή ζουν τα τέκνα της Εκκλησίας ότι και αυτά που ακούουν σήμερα το «Τη σήμερον ημέρα, Κυριακή μετά την Πεντηκοστήν, την των απανταχού της οικουμένης εν Ασία, Λιβύη, και Ευρώπη, Βορρά τε και Νότω, Αγίων Πάντων εορτήν εορτάζωμεν» κάποτε θα συνεορτάζουν και θα συνεορτάζωνται μαζί με αυτούς.

«Του Κυρίου μου πάντας υμνώ τους φίλους, ει τις δε μέλλων εις τους πάντας εισίτω».

Η εορτή όμως αρχικώς δεν είχε τόσο ευρύ περιεχόμενο. Ήταν εορτή μόνο πάντων των μαρτύρων. Ήδη κατά τον Δ΄ αιώνα έχομε λόγο του ιερού Χρυσοστόμου στην εορτή αυτή. Και το Τυπικό της Αγίας Σοφίας της Κωνσταντινουπόλεως κατά τον Ι΄ αιώνα προβλέπει σύναξι και παννυχίδα στην Μεγάλη Εκκλησία και στον Ναό των Αγίων Μαρτύρων, που έκειτο πλησίον του Ναού των Αγίων Αποστόλων. Η εορτή τιτλοφορείται «των Αγίων Πάντων», αλλά το συναξάριο της ημέρας προσδιορίζει ότι επιτελείται η μνήμη «των αυτών αγίων και καλλινίκων μαρτύρων των εν πάση τη οικουμένη κατά διαφόρους καιρούς μαρτυρησάντων υπέρ του ονόματος του μεγάλου θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού». Αν η πληροφορία του Ξανθόπουλου είναι ακριβής, η εορτή των Αγίων Πάντων εθεσπίσθη επί Λέοντος του Σοφού, όταν αυτός έκτισε Ναό και ήθελε να τον τιμήση επ' ονόματι της συζύγου του θεοφανούς, που ευηρέστησε «κατ' άκρον τω θεώ». Του υπεδείχθη όμως, ότι δεν θα ήτο φρόνιμο να ανατεθεί ο Ναός σε γυναίκα, έστω και Αγία, που απέθανε όμως προ ολίγου και δεν της έδωσε ακόμη ο χρόνος «το τίμιον και σεβάσμιον». Ο βασιλεύς επείσθη και ανέθεσε τον Ναό στην τιμή των «απανταχού της Γης πάντων Αγίων ειπών «Ει και θεοφανώ Αγία, μετά τούτων πάντων συναριθμείσθω».

Όπως όμως και αν προήλθε η αρχή της νέας εορτής με το γενικό περιεχόμενο, όχι δηλαδή μόνο των μαρτύρων αλλά και όλων των Αγίων, η επέκτασίς της ήταν πολύ επιτυχής. Μάρτυρες του Χριστού δεν είναι μόνο εκείνοι που έχυσαν το αίμα των για την πίστη του Χριστού και έδωσαν έτσι την σφραγίδα στην πίστη και στην μαρτυρία των. Μάρτυρες είναι όλοι όσοι αγωνίσθηκαν στον αγώνα της Χριστιανικής ζωής και εβάστασαν με καρτερία τον σταυρό του Χριστού στον κόσμο αυτόν. Αυτοί που εμαρτύρησαν δια Χριστόν το καθημερινό μαρτύριο της συνειδήσεως. Οι ομολογηταί, που ομολόγησαν την καλή ομολογία «ενώπιον εθνών τε και βασιλέων». Οι ιεράρχαι, που εποίμαναν θεοφιλώς το ποίμνιο του Χριστού και εστήριξαν την ορθή πίστη. Οι όσιοι και οι ασκηταί, που εσταύρωσαν την σάρκα «συν τοις παθήμασι και ταις επιθυμίαις». Οι άνθρωποι του κόσμου που έζησαν στην Γη των πειρασμών και των δοκιμασιών, αλλά που «επολιτεύοντο» σαν να βρισκόταν στον ουρανό. Και μαζί με αυτούς οι προφῆται, οι δίκαιοι, και οι

προπάτορες της Παλαιάς Διαθήκης, που έζησαν κατά νόμον και «εμαρτυρήθησαν δια της πίστεως» περιμένοντες την επαγγελίαν. Και εξαιρέτως η Αγίων Αγία, η Υπεραγία Παρθένος και μητέρα του Χριστού, η θεοτόκος Μαρία.

Τιμώμεν σήμερον διά της παρούσης εορτής, προτιθέμενοι τον βίον αυτών αρετής παράδειγμα και παρακαλούντες αυτούς ίνα πρεσβεύωσιν υπέρ ημών προς τον θεόν. Ου η Χάρις και το άπειρον έλεος είη μετά πάντων ημών. Αμήν.

Διαρκούσης τῆς θείας Λειτουργίας έπεσκέφθη διά προσκύνησιν το Ίερόν Παρεκκλήσιον ή Α.Θ.Μ. ό Πατήρ ήμών καί Πατριάρχης Ίεροσολύμων κ.κ. θεόφιλος μετά Πατέρων Άγιοταφιτών, καθώς και ό Γενικός Πρόξενος τῆς Έλλάδος είς τά Ίεροσόλυμα κ. Χρῆστος Σοφιανόπουλος.

Τήν Πατριαρχικήν, Άρχιερατικήν καί Προξενικήν συνοδείαν καί τό έκκλησίασμα έδεξιώθη πλουσιοπαρόχως ή καλώς διατηροῦσα τά τῆς Μονῆς καί άνακαινίζουσα ταύτην όσιολογιωτάτη καθηγουμένη μοναχή Σεραφείμα είς τό ήγουμενεϊον.

Έκ τῆς Αρχιγραμματείας

<http://youtu.be/2mJ3R7bqgpA>

ngg_shortcode_0_placeholder" order_by="sortorder" order_direction="ASC"
returns="included" maximum_entity_count="500"]